

Arrest

**nr. 58 092 van 18 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.06.2010 door A., E., geboren te (...) en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een duurzame relatie hebben aan de hand van de volgende documenten:

- verklaringen op eer door derden; deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.
- een 'doorverwijskaart' van het Huis van het Nederlands Limburg dd 08.CM.200S: aangezien op dit document enkel de naam van betrokkene is terug te vinden en verder geen verwijzing naar de partner van betrokkene, kan dit document niet gezien worden als een bewijs voor de relatie.
- een attest van een zekere dokter M. S. dd 17.11.2009, waarin een verklaring wordt afgelegd over de gezondheidstoestand van betrokkene: gezien de aanvraag gezinshereniging} gebeurde op 22.06.2010 en dit document als datum 17.11.2009 heeft, bewijst dit attest niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen of reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.
- Een deelcertificaat van de module Nederland tweede taal dd 26.05.2008 en dd 24.06.2008: aangezien er op dit document geen enkele verwijzing naar de partner van betrokkene valt terug te vinden, kan dit niet beschouwd worden als een bewijs van de relatie.
- Foto's met een digitale datum die teruggaat tot 01.01.2008: ondanks het feit dat deze datum zou aantonen dat betrokkenen elkaar op zijn minst sedert 01.01.2008 'kennen', worden deze foto's niet aanvaard als bewijs. Wanneer de foto's immers nader worden bekeken, blijkt dat betrokkenen op een eerste reeks foto's waar verschillende data op staan, verspreid over meerdere maanden, steeds dezelfde kleren aan hebben. Dit feit doet sterke twijfels rijzen over de authenticiteit van de foto's. Deze twijfels worden versterkt door het feit dat betrokkenen in hemdsmouwen slaan, zonder jas en op een groen grasveld met op de achtergrond bomen in volle bloei, terwijl de datum januari 2008 aangeeft. Gezien de weersomstandigheden in België lijkt het moeilijk aan te nemen dat men foto's onder dergelijke omstandigheden kan nemen in de maand januari. Tot slot blijkt uit een tweede reeks foto's dat betrokkenen op één en dezelfde dag (07.07.2008) twee verschillende outfits hebben gedragen. Wat de authenticiteit van de foto's opnieuw in twijfel stelt.

Aangezien op basis van deze gegevens vermoed wordt dat de digitale datum van de foto's gemanipuleerd werd, worden deze foto's niet aanvaard. Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat een aantal foto's zonder verder aanvullend bewijs een duurzame en stabiele relatie effectief bewijst. Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 40bis Vw. en van de materiële motiveringsverplichting. Artikel 40bis stelt: §2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; Verwerende partij is kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen. Verzoeker woont sedert juli 2008 samen met mevr. (B.S.), van Belgische nationaliteit. De wijkagent heeft meerdere woonstcontroles uitgevoerd n.a.v. de ondertekening van de verklaring van wettelijke samenwoning en n.a.v. de aanvraag inschrijving. Deze controles waren telkens positief. Verder heeft verzoeker gedateerde foto's overhandigd waaruit de langdurige relatie blijkt. De getuigenverklaringen zijn in de beslissing afgedaan als hebbende een gesolliciteerd karakter, maar het is toch minstens een begin van bewijs dat in casu is aangevuld met andere elementen waaruit de duurzame samenwoning blijkt.”

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij sedert juli 2008 samenwoont met mevrouw B., dat er meerdere positieve controles werden uitgevoerd na het afsluiten van de wettelijke samenwoning van 10 februari 2010, dat gedateerde foto's werden overhandigd en dat de getuigenverklaringen minstens een begin van bewijs zijn.

Verzoeker zich beperkt tot het kort ingaan op enkele motieven van de bestreden beslissing zonder erin te slagen deze als dusdanig te weerleggen. Dat er op 10 februari 2010 een wettelijke samenwoning werd afgesloten, die gevolgd werd door een positieve samenwoningcontrole, wordt door de verwerende partij niet betwist, doch deze oordeelt dat dit gegeven niet volstaat om aan de voorwaarden van artikel 40 *bis* van de Vreemdelingenwet te voldoen. Met betrekking tot de gedateerde foto's, werd er in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd dat deze niet aanvaard kunnen worden omdat er een vermoeden is dat de digitale datum van de foto's gemanipuleerd werd. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar die 'gedateerde foto's' zonder meer, maar doet geen poging om de motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Overigens werd er in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat een aantal foto's zonder verder aanvullend bewijs een duurzame en stabiele relatie effectief bewijst. Met betrekking tot de verklaringen van derden, werd eveneens gesteld dat deze niet aanvaard kunnen worden, aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Alle door verzoeker aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen de beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen.

Verzoeker vraagt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981. Artikel 52 stelt:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in §1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. Verzoeker heeft de verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend op 10.02.2010. Volgens dit wetsartikel diende hij onmiddellijk in het bezit gesteld te worden van de bijlage 19ter. Deze werd evenwel pas op 22.06.2010 overhandigd, zodat de termijn van verwerende partij om haar beslissing mede te delen aan de gemeente is verstreken op 10.07.2010."

2.2.2. Verzoeker werpt op dat hij op 10 februari 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende en toen in het bezit gesteld had moeten worden van de bijlage 19 *ter*. Volgens hem is thans bestreden beslissing dus te laat genomen.

Artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, bepaalt:

"§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag."

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van het afsluiten van de wettelijke samenwoning, op 10 februari 2010, een dergelijke aanvraag indiende bij de gemeente. De aanvraag teneinde een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te

bekomen werd ingediend op 22 juni 2010. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op 10 februari 2010 onmiddellijk in het bezit gesteld had moeten worden van een bijlage 19 *ter*.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM. “Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM. De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. (...). Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vriendin/aanstaande echtgenote. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. Mevrouw B. S. heeft geen belangen in Turkije.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In

dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij op 10 februari 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met B. S., van Belgische nationaliteit. Hij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven en dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat hij en haar "vriendin en aanstaande echtgenote" gescheiden dienen te leven.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Rijk binnenkwam voorzien van een visum type C. Zijn paspoort was geldig tot 9 februari 2005 en werd op 16 december 2004 verlengd tot 9 februari 2008, terwijl het visum geldig was tot 8 april 2004. Op 27 maart 2008 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, bevel waartegen een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 17.919 van 29 oktober 2008 werd het beroep verworpen. Op 22 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De aanvraag werd ingediend als partner duurzame relatie van mevrouw B. S., met de Belgische nationaliteit. Verzoeker legde een verklaring van wettelijke samenwoning voor, afgesloten op 10 februari 2010 te Mol, verschillende foto's en verklaringen van kennissen en vrienden. Op 1 oktober 2010 werd een positief verslag van gezamenlijke vestiging opgesteld. Op 19 november 2010 werd de bestreden beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn vriendin/aanstaande echtgenote schendt, omdat ook zij gerechtigd is op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. "Mevrouw B. S. heeft geen belangen in Turkije".

Verzoeker ging een relatie aan met haar partner, beiden wisten dat zijn verblijfsstatuut precair was (Konstadinov t Nederland 26 april 2007). Dat verzoekers partner geen belangen heeft in Turkije wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing betekent niet zoals verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij hem "de erkenning van om het even welk verblijfsrecht" weigert. Er dient te worden vastgesteld dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven buiten België verder te zetten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC